

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

XVII. In funere Caspari Anckelmanni, Lips. Misn. I. V. Studiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

fortuna tandem maneat, quem habituri finem nostri labores. Utrumne nos demersura tempestas eadem, aut nudos ac inopes in littus aliquod ejectione. Vobis **RECTOR MAGNIFICE**, & cæteri Exequiatores omnium ordinum honoratissimi atque lectissimi, cum Parentum absentium, tum Popularium nomine, qui curarunt interim funus, singulares ago gratias, quod ad exequias istas tam frequentes convenistis. Quod vestrum studium uti eximium est, & plenum humanissimæ pietatis; ita vicissim illi diligentem navabunt operam, ut omni officii genere, quod gratum vobis fore intelligent, quoad poterunt, compensent.

ORATIO XVII,

IN FVNERE

CASPARI ANKELMANNI,

Lips. Misn. J. U. Studiosi,

RECTOR MAGNIFICE,

Patres Academicæ per quàm Reverendi, Amplissimi, Excellentissimi, atq; Clarissimi:

nec non cæteri omnium ordinum Lectissimi ac Honoratissimi Viri:

DE natalibus, indole moribusque ac studiis **CASPARIS ANKELMANNI**, Ornatissimi Juvenis, cui hoc institutum ac celebratum solenne funebre est, cum alibi satis commemoratum atq; expositum sit, nihil nunc attinet in eam sententiam plura dicere, & rerum earundem repetitione molestiam vobis creare.

Poti-

Potius est considerare fragilitatem vitæ humanæ, & quàm nequicquam confidamus annis, qui per viriditatem suam, ut ita loquar, abesse procul à morte videbantur. Non eò ætatis pervenerat noster, quod aut senectus ipsa esset, aut saltem proximum senectuti: nondum vicelimum annum attigerat, ac ita vix quidem aspicere ceperat juventutis limen, cum ei de vitâ discedendum esset. Equidem nulla non ætas morbis patet: & invenit locum facile mors, ubi morbus invenit. Sicut in certas partes descripta hominis ætas est; ita quælibet harum peculiaribus morbis exposita est. Et in his nullus ferme tam contemnendus ac levis, qui non elidere spiritum, & interficere vitam queat. Ac si vel valeamus maximè, si quod Poëta ait, lateri pedibusque bene sit; tamen tot alii casus ac vices nos undiquaque obident ac cingunt, ut horam quamlibet cum sine conjunctam, & nobis supremam esse posse, existimare conveniat. Quò magis cavendum, ne imparatos opprimat mors: & dare operam par est, ac providere, potius ut moriamur bene, quàm ut jucundè ac molliter transigamus ætatem, quò plerorumque vota laboresque contendunt. Falluntur magnopere, qui facilem rem, nec magni momenti esse putant, emittere spiritum, & suum, cum venit, obire diem. Arduum prorsus gravissimumque negotium est, à cujus administratione præcipuè omnis nostra, quæ aut optari unquam, aut etiam sperari potest, felicitas, pendet. Nam quotusquisque ante funus ac obitum sese beatum statuere aut prædicare uspiam possit? Quamdiu versamur inter homines infinitis casibus atque calamitatibus sumus obnoxii. Quas nec evadere semper prudentissimis licet; & fortunatissimi non rarò incidunt.

Qva-

Quare licet quandoque careamus malis; nunquam ta-
 men extra eorum metum positi sumus. Quò fit, ut nun-
 quam non ex aliquâ parte miseri simus & infelices.
 Quapropter si ex præsentis funere capiemus causam re-
 cogitandi nobiscum hæc paullò altius; næ omnium o-
 ptimè sumfisse nos tempus, & collocasse operam exi-
 stimare oportet. Enimverò qui florentissimos quoque
 abire ac mori videat, nullam omninò ab hac necessita-
 te excipiet ætatem, Et quotusquisque non erit sollicitus
 de fine suo, qui in momenta singula se esse mortalem
 recordetur? Erat quidem eximia spes, si ANCKEL-
 MANNUS noster ad majorem ætatis adolesceret mo-
 dum, & ad maturitatem perveniret adeò, fore, ut utili-
 tates insignes in rem conferret communem. Nam &
 valebat ingenio, & erat industrius in studiis, & naturali
 quadam rectitudine animi ad honestum ac bonum fe-
 rebatur. Quæ certè ejusmodi dotes sunt, ut omni-
 um optimè de genere humano merituræ videantur. Sed
 ea conditione nascimur homines, uti imperium in nos
 exerceat, qui universo mundo præest, & quisque no-
 strum non tantum vivat, quantum fortasse aut optet
 ipse, aut alii expetant; sed quantum cuique concedit
 & admetitur quasi Deus. A quo, ceu fonte aliquo, o-
 mnium nostræ derivantur vitæ: ut si se nobis hæc vena
 subtrahat, exarescere illicò nos ac interire oporteat.
 Nec tamen ut desinamus penitus; sed ut ad tempus vi-
 deamur desisse, & mox deinde in multò excellentiorè
 vitâ redeamus. Quâ lege sicut & ANCKELMANNUS
 auspicatus lucem est; ita eandem deposuit quoque: &
 corpus quidem reliquit terræ, cui nunc commendatum
 solenniter est, ut redigatur in suam originem, & in cæ-
 lestem quandam ac immortalem naturam pereundo re-

Y,

for

formetur: animam verò reddidit Deo, cuius depositum pariter & exemplar erat. Quibus in rebus cum summa & maxime felicitas posita sit, quis locus luctui esse possit magnopere, invenire haud possum. Is enim non nisi miseris atque afflictis rebus nostris debetur. Quamquam vix quicquam remedii ac levamenti inde ad eas accedat.

----- *Nam viam, quam ceperint,
Pergent eandem, seu fleas, seu non fleas.*

Quod restat, Vobis, RECTOR MAGNIFICE & Academici Patres, nec non reliqui exequiatores omnium ordinum lectissimi ac honoratissimi, summas ac singulares ago & habeo gratias, quod Præstantissimo Juveni supremum istud officium tam prolixè ac promptè voluistis præstare. Fecistis equidem hac in parte, quod expectari ab illâ propriâ vobis humanitate cum primis poterat; & honestissimæ ANCKELMANNORUM familiæ perhonorificum esset. Quare ut non vulgaris officii genere se obligatam vobis intelligit; ita nunquam non contendet & laborabit seriò; sic se ut comparet erga vos ac gerat semper, quò de ipsius studiis & singulari affectione vicissim constet.

ORA: